

Exodus 3,1 - 15 a 4,1 - 15 Boží povolání Mojžíše a pověření k úkolu

Mt 11,25 – 27

V době, kdy je Mojžíš osloven Hospodinem, kdy mu odhaluje své jméno a pověřuje ho úkolem, pobýval Mojžíš již delší dobu v midjánské zemi (Midján bylo území mezi Egyptem a Kenaanem; podle některých odborníků uctívali Midjánci jednoho Boha). */Stručně o důvodu, proč musel Mojžíš uprchnout z Egypta – viz Ex 2,11 - 25./* Mojžíš se zde u kněze Jitra usadil, oženil se s jeho dcerou Siporou, s níž měl dva syny, pracoval jako pastýř a žil asi celkem poklidný a spokojený život. Až jej náhle a nečekaně oslovuje Bůh Hospodin na hoře Choréb u hořícího keře. **Osobní zavolání:** „Mojžíši, Mojžíši!“ (Také nás Bůh zná osobně, volá nás a oslovuje nás jménem!) **Hořící keř** je znamením Boží přítomnosti. I na jiných místech v Bibli symbolizuje oheň Boží přítomnost – jako přízeň a pomoc (Ex 13,21; 19,18; Dt 4,11; Sk 2,3) nebo Boží soud (Gn 3,24).

Není náhodné, že se povolání Mojžíše děje **na Boží hoře Choréb**; později na stejné hoře v pohoří Sínaj dochází k přímému setkání Mojžíše s Bohem a k vydání Desatera (Ex 19). **Zutí obuvi** – bylo u Židů **projevem úcty**. Do příbytku váženého přítele se nevstupovalo v opáncích. (Nevíme, zda i naše zouvání se nemá kořeny u Židů.) Bůh se Mojžíšovi představuje: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův.“ Je známý a blízký, je to **osobní Bůh, Pán jeho předků**. (Tento stejný Hospodin, kterého i my ctíme a milujeme, je také Bohem našich předků – našich rodičů, prarodičů, významných českých osobností... Kéž předáme víru v něho i my dále svým dětem a vnukům!)

Bůh říká Mojžíšovi, že vidí útisk a bolesti svého izraelského lidu a rozhodl se jej vysvobodit. To všechno Mojžíš rád slyší, v duchu jistě přikyvuje... Ale najednou šokující překvapení: **„Ty vyvedeš můj lid z Egypta.“** On sám má jít za faraónem a vymoci si odchod Izraelců z Egypta?!? Neslýchané! Proto se ani moc nedivíme Mojžíšovým námitkám a protestům.... Ale Bůh uskutečňuje své plány i skrze lidi slabé a nedokonalé. **Nejdůležitější je Boží slib: „Já budu s tebou!“** (verš 12.). Když svrchovaná autorita naléhá, chce znát Mojžíš Boží jméno. Znat jméno znamenalo znát samu podstatu osobnosti a mít osobní, důvěrný vztah, moci se na dotyčného kdykoli obrátit, zavolat ho, být s ním v kontaktu. Už praotec Jákob chtěl znát Boží jméno při zápasu u potoka Jabok (Gn 32,30), ale Bůh mu je tehdy ještě nezjevil. Teprve nyní na Mojžíšovo naléhání **poodhaluje Bůh tajemství své existence a zjevuje mu své jméno: „Jsem!“** Toto sloveso

v originále – v hebrejštině obsahuje všechny slovesné časy: Byl jsem, jsem a budu. Toto úžasné, jedinečné jméno odlišuje Hospodina od všech ostatních bohů, božstev a bůžků. „Jsem“ je věčně živý a jednající, stále přítomný. Ale i když známe Boží jedinečné jméno, zůstává Boží existence pro Mojžíše, Izraelce, pro všechny lidi, i pro nás tajemstvím.

Bůh Hospodin se zjevuje, a přece zůstává skrytý.

Dává se poznat, a přece je nepochopitelný.

Je nám blízký, a přitom námi ani nikým jiným neuchopitelný a neovladatelný. A to je dobře. Přes své sebe zjevení, které vyvrcholilo v Pánu Ježíši, zůstává „Jsem“ pravým Pánem – tajemstvím.

Amen.

/Jindřiška Buttová, neděle 12. 7. 2020 Krč/